

POSTANOWIENIE PREZESA SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 14 listopada 2008 r. (*)

Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego – Wniosek o zawieszenie wykonania –
Uchybienie wymogom formalnym – Niedopuszczalność

W sprawie T-398/08 R

Stowarzyszenie Autorów ZAiKS, z siedzibą w Warszawie (Polska), reprezentowane przez
B. Borkowską i M. Błęszyńskiego, radców prawnych,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez F. Castilla de la Torrego i K.
Mojzesowicz, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o zawieszenie wykonania przepisów art. 3 w związku z art. 4
ust. 2 i 3 decyzji Komisji C (2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej
postępowania w sprawie stosowania art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa
COMP/C2/38.698 – CISAC) w zakresie, w jakim dotyczy to skarżącej,

PREZES SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności powstania sporu i jego przedmiot

1 Składając niniejszy wniosek o zastosowanie środka tymczasowego, skarżąca,
Stowarzyszenie Autorów ZAiKS, polska organizacja zbiorowego zarządzania prawami
autorskimi, dąży do uzyskania zawieszenia częściowego wykonania decyzji Komisji C (2008)
3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania w sprawie stosowania

art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 – CISAC) (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”).

2 Zaskarżona decyzja dotyczy warunków zarządzania prawami publicznego wykonywania utworów muzycznych oraz przyznawania odpowiednich licencji. Jest ona skierowana do 24 organizacji zbiorowego zarządzania mających siedzibę w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG), które są członkami Międzynarodowej Konfederacji Stowarzyszeń Autorów i Kompozytorów (CISAC), wśród których znajduje się skarżąca.

3 Organizacje zbiorowego zarządzania zrzeszone w CISAC i mające siedzibę na terytorium EOG (zwane dalej „organizacjami zarządzającymi”) zarządzają prawami posiadanymi przez autorów (autorów słów i kompozytorów) do stworzonych przez nich utworów muzycznych. Prawa te ogólnie obejmują wyłączne prawo do upoważniania lub zakazu wykorzystywania chronionych utworów. W szczególności dotyczy to praw do publicznego wykonania. Organizacja zarządzająca nabywa prawa albo poprzez bezpośrednie przeniesienie przez pierwotnie uprawnionych, albo poprzez przeniesienie przez inną organizację zarządzającą administrującą tymi samymi kategoriami praw w innym państwie EOG, i w imieniu swych członków (autorów i wydawców) przyznaje licencje na wykorzystywanie użytkownikom komercyjnym, takim jak rozgłośnie radiowe, organizatorzy przedstawień.

4 Zarządzanie prawami autorskimi dla każdej organizacji zarządzającej obejmuje zapewnienie, aby każdy uprawniony otrzymał wynagrodzenie należne mu za każde dokonane wykorzystanie jednego z jego utworów, niezależnie od tego, na jakim terytorium ma miejsce to wykorzystanie, oraz kontrolę, czy nie następuje nieuprawnione wykorzystanie chronionych utworów. Kosztem takiej kontroli jest to, że organizacje zarządzające zawarły między sobą porozumienia o reprezentacji, poprzez które przyznają one sobie na zasadzie wzajemności zarządzanie ich repertuarem na odpowiednich terytoriach ich działania, w celu uniknięcia zwielokrotnienia środków kontroli wprowadzonych na każdym terytorium.

5 W tych okolicznościach CISAC opracowała wzór dobrowolnej umowy, którego pierwotna wersja sięga 1936 r. i który powinien być uzupełniony przez organizacje zarządzające będące stronami umowy, w szczególności w odniesieniu do definicji terytorium działania. Na podstawie tego wzoru umowy organizacje zarządzające utworzyły sieć porozumień o wzajemnej reprezentacji, poprzez które przyznają one sobie wzajemnie prawo do udzielania licencji. Porozumienia te obejmują nie tylko wykonanie praw do tradycyjnych zastosowań zwanych „off-line” (koncerty, radio, dyskoteki itp.), lecz także wykorzystywanie przez Internet, przekaz satelitarny lub retransmisję kablową.

6 Z powodu tej sieci porozumień o wzajemnej reprezentacji, każda organizacja zarządzająca może przyznawać na swoim terytorium działania licencje na publiczne

wykonywanie utworów muzycznych nie tylko na repertuar jej członków, lecz także na repertuar wszystkich innych organizacji zarządzających, które należą do sieci (licencje zwane „multi repertoire mono territorial”). Dzięki sieci utworzonej poprzez zawarcie szeregu porozumień o wzajemnej reprezentacji każda organizacja zarządzająca może zatem oferować użytkownikom komercyjnym globalny portfel utworów muzycznych. Umożliwia to tym użytkownikom korzystanie z dostępu do wszystkich repertuarów w tej samej organizacji zarządzającej, to jest organizacji z siedzibą w kraju, gdzie mają być wykorzystywane repertuary, bez konieczności ubiegania się o zgodę każdej organizacji zarządzającej, której repertuaru dotyczy zamierzone wykorzystanie („jedno okienko”).

7 Ponieważ organizacjom zarządzającym zrzeszeni w nich autorzy przyznają prawo do światowego zarządzania prawami do korzystania i pod warunkiem że nie przenoszą one ich repertuaru w sposób wyłączny w ramach ich porozumień o wzajemnej reprezentacji, są one – wbrew sieci porozumień o wzajemnej reprezentacji – same uprawnione do zarządzania repertuarem ich własnych członków także poza ich własnym terytorium działania (licencje zwane „mono repertoire multi territorial”).

8 W tym zakresie z zaskarżonej decyzji (motyw 193) wynika, że organizacje zarządzające: Zjednoczonego Królestwa i niemiecka, Performing Right Society (PRS) i Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte (GEMA), utworzyły wspólne przedsięwzięcie, którego celem jest służyć jako „jedno okienko” na szczeblu paneuropejskim w celu przyznawania użytkownikom komercyjnym mającym siedzibę we wszystkich krajach EOG licencji multiterytoryalnych na prawa zwane „on-line” i „mobiles” w odniesieniu do repertuaru anglo-amerykańskiej spółki Electric & Musical Industries (EMI).

9 W 2000 r. RTL Group SA, grupa przekazu radiowo-telewizyjnego, wniosła do Komisji skargę przeciwko organizacji zarządzającej zrzeszonej w CISAC w celu zaskarżenia odmowy przyznania jej – dla celów działalności radiowej rozgłośni muzycznej – licencji na szczeblu wspólnotowym. W 2003 r. Music Choice Europe Ltd., która świadczy usługi nadawania programów radiowych i telewizyjnych przez Internet, wniosła drugą skargę przeciwko CISAC dotyczącą jej wzoru umowy. Skargi te skłoniły Komisję do wszczęcia postępowania w sprawie zastosowania wspólnotowych reguł konkurencji, które zakończyło się przyjęciem zaskarżonej decyzji.

10 W zaskarżonej decyzji Komisja kwestionuje zgodność z prawem niektórych klauzul zawartych w porozumieniach o wzajemnej reprezentacji, to jest klauzuli członkostwa zrzeszonych autorów i klauzuli wyłączności, oraz klauzuli uzgodnionej praktyki organizacji zarządzających w odniesieniu do ograniczenia terytorialnego uprawnienia do przyznawania licencji, co skutkuje wyłącznością terytorialną. Zdaniem Komisji klauzule te i ta uzgodniona praktyka są sprzeczne z art. 81 WE.

11 W odniesieniu do klauzuli członkostwa art. 11 ust. 2 wzoru umowy CISAC przewiduje, że organizacje zbiorowego zarządzania mogą tylko pod określonymi warunkami zgodzić się na przystąpienie do organizacji autora będącego członkiem innej organizacji zarządzającej lub posiadającego obywatelstwo jednego z krajów, w którym prowadzi działalność inna organizacja zarządzająca. Według zaskarżonej decyzji pewna liczba umów dwustronnych nadal zawiera taką klauzulę, która ogranicza możliwość uzyskania przez autora członkostwa w wybranej przez niego organizacji zarządzającej lub bycia jednocześnie członkiem kilku organizacji zarządzających działających w ramach EOG w celu zarządzania jego prawami na różnych terytoriach.

12 W odniesieniu do klauzuli wyłączności art. 1 ust. 1 wzoru umowy CISAC przewiduje, że jedna z organizacji zarządzających przyznaje innej wyłączne prawo na terytoriach, gdzie działa ta ostatnia, do wydawania zezwoleń koniecznych dla wszelkiego publicznego wykonania. Według zaskarżonej decyzji klauzula ta – którą organizacje zarządzające wzajemnie gwarantują sobie monopol na swoich rynkach krajowych na udzielanie licencji „multi repertoire” użytkownikom komercyjnym – jest nadal obecna w umowach dwustronnych podpisanych przez 17 organizacji zarządzających.

13 Z zaskarżonej decyzji wynika, że CISAC i wszystkie organizacje zarządzające podczas postępowania administracyjnego przed Komisją uznały, iż te dwie klauzule są antykonkurencyjne i nieuzasadnione.

14 W odniesieniu do zarzucanej uzgodnionej praktyki dotyczącej ograniczenia terytorialnego z zaskarżonej decyzji wynika, że każda organizacja zarządzająca ogranicza w swoich porozumieniach dwustronnych prawo do wydawania licencji obejmujących jej repertuar tylko na terytorium krajowym innej organizacji zarządzającej będącej stroną porozumienia. W przypadku gdy wszystkie organizacje zarządzające zawarły pomiędzy sobą wzajemne porozumienia, każda organizacja zarządzająca miałaby globalny portfel utworów i udzielałaby licencji obejmujących korzystanie z tego globalnego portfela wyłącznie w jej własnym kraju.

15 W zaskarżonej decyzji Komisja kwestionuje zgodność z prawem tej uzgodnionej praktyki wyłącznie w zakresie sposobów wykorzystania przez Internet, przekaz satelitarny i retransmisję kablową, natomiast sposoby wykorzystania zwane „off-line” (koncerty, radio, dyskoteki, bary itp.) nie są przedmiotem zaskarżonej decyzji. Komisja uważa, że z racji tej uzgodnionej praktyki konkurencja jest ograniczona na dwóch poziomach: na rynku usług administracyjnych, jakie organizacje zarządzające oferują sobie wzajemnie, oraz na rynku udzielania licencji.

16 Na podstawie zaskarżonej decyzji ta uzgodniona praktyka powoduje systematyczne ograniczenie terytorium na poziomie krajowym, które jest poprzedzone kontaktami i nie może

być usprawiedliwione przez domniemaną potrzebę bliskości geograficznej pomiędzy spółką zarządzającą, która wydaje licencję, a użytkownikiem komercyjnym, ponieważ lokalna obecność nie jest konieczna w celu zbadania wykorzystania licencji w ramach wykorzystania przez Internet, przekaz satelitarny lub retransmisję kablową. Uzgodniona praktyka nie jest ponadto obiektywnie konieczna dla zapewnienia, aby organizacje zarządzające udzielały sobie wzajemnej zgody.

17 Komisja ogranicza się do stwierdzenia w sentencji zaskarżonej decyzji naruszeń opisanych powyżej, nie nakładając kar pieniężnych. Sentencja ta stanowi, co następuje:

„Artykuł 1

Następujące [24] przedsiębiorstwa naruszyły art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG, wykorzystując w ich porozumieniach o wzajemnej reprezentacji ograniczenia członkostwa zawarte w art. 11 (II) wzoru umowy [CISAC] (»wzór umowy CISAC«) lub stosując de facto te ograniczenia członkostwa:

[...]

ZA[i]KS

Artykuł 2

Następujące siedemnaście przedsiębiorstw naruszyło art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG, przyznając w ich porozumieniach o wzajemnej reprezentacji prawa wyłączne jak przewidziano w art. 1 (I) i (II) wzoru umowy CISAC:

[...]

ZA[i]KS

Artykuł 3

Następujące [24] przedsiębiorstwa naruszyły art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG, uzgadniając ograniczenia terytorialne w sposób ograniczający zakres licencji do terytorium krajowego każdej organizacji zbiorowego zarządzania:

[...]

ZA[i]KS

Artykuł 4

1. Przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 1 i 2, bezzwłocznie zaprzestaną, o ile jeszcze tego nie zrobiły, naruszeń określonych w tych artykułach i zawiadomią Komisję o wszelkich działaniach, jakie w tym celu podjęły.

2. Przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 3, w terminie 120 dni od daty notyfikacji niniejszej decyzji zaprzestaną naruszenia określonego w tym artykule i w tym samym terminie zawiadomią Komisję o wszelkich działaniach, jakie w tym celu podjęły.

W szczególności przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 3, powinny w sposób dwustronny z innymi przedsiębiorstwami, o których mowa w art. 3, zweryfikować terytorialny zakres ich uprawnień w zakresie retransmisji w drodze przekazu satelitarnego i kablowego oraz wykorzystywania przez Internet w każdym z ich porozumień o wzajemnej reprezentacji oraz przekazać Komisji kopie zweryfikowanych porozumień.

3. Adresaci niniejszej decyzji powstrzymają się od tego czasu od wszelkiego działania lub zachowania opisanego w art. 1, 2 i 3 oraz od wszelkiego działania lub zachowania mającego taki sam lub podobny przedmiot lub skutek.

Artykuł 5

Komisja może według swego wyłącznego uznania na podstawie uzasadnionego wniosku złożonego w tym czasie przez co najmniej jedno przedsiębiorstwo wymienione w art. 3 przedłużyć termin określony w art. 4 ust. 2.

[...]”.

Przebieg postępowania i żądania stron

18 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 22 września 2008 r., skarżąca wniosła skargę o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

19 Odrębnym dokumentem, który wpłynął do sekretariatu Sądu w dniu 23 września 2008 r., skarżąca złożyła niniejszy wniosek o zastosowanie środka tymczasowego, w którym zasadniczo zwraca się do prezesa Sądu o zawieszenie wykonania art. 3 i art. 4 ust. 2 i 3 zaskarżonej decyzji w odniesieniu do działań skarżącej, o których mowa w art. 3 (zwanym dalej „kwestionowanymi przepisami”), na podstawie art. 105 § 2 regulaminu Sądu, do czasu wydania postanowienia kończącego niniejsze postępowanie w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego, a w każdym razie do czasu, aż Sąd wypowie się w przedmiocie skargi głównej.

20 W uwagach na piśmie dotyczących wniosku o zastosowanie środka tymczasowego, które wpłynęły do sekretariatu Sądu w dniu 17 października 2008 r., Komisja zwraca się do prezesa Sądu o:

- odrzucenie wniosku o zastosowanie środka tymczasowego;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

21 Na podstawie art. 242 WE w związku z art. 243 WE oraz art. 225 ust. 1 WE Sąd może, jeśli uzna, że okoliczności tego wymagają, zarządzić zawieszenie wykonania zaskarżonego aktu lub niezbędne środki tymczasowe.

22 Artykuł 104 § 2 regulaminu stanowi, że we wnioskach o zastosowanie środka tymczasowego należy określić przedmiot sporu, wskazać okoliczności niecierpiące zwłoki, a także uprawdopodobnić z faktycznego i prawnego punktu widzenia (*fumus boni iuris*) konieczność zastosowania wnioskowanego środka. Przesłanki te są kumulatywne, a zatem wnioski o zastosowanie środka tymczasowego podlegają oddaleniu, jeśli jedna z nich nie jest spełniona [postanowienie prezesa Trybunału z dnia 14 października 1996 r. w sprawie C-268/96 P(R) SCK i FNK przeciwko Komisji, Rec. s. I-4971, pkt 30]. W danym wypadku sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych dokonuje również wyważenia

istniejących interesów (zob. postanowienie prezesa Trybunału z dnia 23 lutego 2001 r. w sprawie C-445/00 R Austria przeciwko Radzie, Rec. s. I-1461, pkt 73 i przytoczone tam orzecznictwo).

23 Ponadto w ramach tego łącznego badania sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych dysponuje szerokim zakresem oceny i ma swobodę ustalenia, w świetle szczególnych okoliczności sprawy, sposobu, w jaki należy zbadać te różne przesłanki oraz porządku tej analizy, ponieważ żadna zasada prawa wspólnotowego nie narzuca mu określonego z góry schematu analizy w celu dokonania oceny konieczności zarządzenia środka tymczasowego [postanowienia prezesa Trybunału: z dnia 19 lipca 1995 r. w sprawie C-149/95 P(R) Komisja przeciwko Atlantic Container Line i in., Rec. s. I-2165, pkt 23 oraz z dnia 3 kwietnia 2007 r. w sprawie C-459/06 P(R) Vischim przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 25].

24 Uwzględniając okoliczności zawarte w aktach sprawy, sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych jest zdania, że dysponuje wszystkimi elementami niezbędnymi do rozstrzygnięcia niniejszego wniosku o zastosowanie środka tymczasowego, bez konieczności uprzedniego wysłuchania ustnych wyjaśnień stron. W okolicznościach niniejszej sprawy należy najpierw przeanalizować powołanie się przez Komisję na niedopuszczalność wniosku o zastosowanie środka tymczasowego.

25 Zdaniem Komisji niniejszy wniosek o zastosowanie środka tymczasowego należy uznać za niedopuszczalny, ponieważ nie zawiera on najmniejszego wskazania dotyczącego pilnego charakteru, to jest zagrożenia poważną i nieodwracalną szkodą, w przypadku gdyby nie zostało przyznane wnioskowane zawieszenie wykonania.

26 W tym względzie należy przypomnieć, że pilny charakter wniosku o zastosowanie środka tymczasowego, o którym mowa w art. 104 § 2 regulaminu, należy oceniać poprzez odniesienie do konieczności tymczasowego zawieszenia w celu uniknięcia poniesienia poważnej i nieodwracalnej szkody przez stronę skarżącą. Dla spełnienia wymogów tego przepisu nie jest wystarczający sam zarzut, że wykonanie aktu, o którego zawieszenie się wnosi, jest zagrażające, lecz do tej strony należy przedstawienie dowodu, że nie może ona czekać na wynik postępowania głównego, nie ponosząc szkody o tym charakterze. Aby móc ocenić, czy szkoda, której obawia się strona skarżąca, ma charakter poważny i nieodwracalny, a zatem uzasadnia w drodze wyjątku zawieszenie wykonania zaskarżonej decyzji, sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych powinien dysponować konkretnymi wskazówkami umożliwiającymi ocenę dokładnych skutków, które wynikałyby prawdopodobnie z braku wnioskowanych działań (postanowienie prezesa Trybunału z dnia 22 stycznia 1988 r. w sprawie 378/87 R Top Hit Holzvertrieb przeciwko Komisji, Rec. s. 161, pkt 18; postanowienia prezesa Sądu: z dnia 18 października 2001 r. w sprawie T-196/01 R Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis przeciwko Komisji, Rec. s. II-3107, pkt 32 oraz z dnia 3 lipca 2000 r. w sprawie T-163/00 R Carotti przeciwko Trybunałowi

Obrachunkowemu, RecFP s. I-A-133 i II-607, pkt 8; postanowienie prezesa drugiej izby Sądu z dnia 16 lipca 1999 r. w sprawie T-143/99 R Hortiplant przeciwko Komisji, Rec. s. II-2451, pkt 18).

27 Ponadto zarzucana szkoda powinna mieć charakter pewny, a w każdym razie powinna być stwierdzona z dostatecznym prawdopodobieństwem, przy dokładnym określeniu, że strona skarżąca pozostaje zobowiązana do wykazania okoliczności, które są uważane za uzasadniające perspektywę tej szkody. Szkoda o charakterze czysto hipotetycznym, która jest oparta na wystąpieniu wydarzeń przyszłych i niepewnych, nie może uzasadniać przyznania środków tymczasowych [zob. podobnie postanowienie prezesa Trybunału z dnia 14 grudnia 1999 r. w sprawie C-335/99 P(R) HFB i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-8705, pkt 67; postanowienia prezesa Sądu: z dnia 15 stycznia 2001 r. w sprawie T-241/00 R Le Canne przeciwko Komisji, Rec. s. II-37, pkt 37 oraz z dnia 19 grudnia 2001 w sprawach połączonych T-195/01 R i T-207/01 R Government of Gibraltar przeciwko Komisji, Rec. s. II-3915, pkt 101].

28 Należy dodać, że na podstawie art. 104 §§ 2 i 3 regulaminu wnioski o zastosowanie środków tymczasowych powinny „uprawdopodobnić z faktycznego i prawnego punktu widzenia konieczność zastosowania środka” oraz powinny być złożone „w odrębnym piśmie procesowym, zgodnie z art. 43 i 44” tego regulaminu.

29 Wynika z tego, że wniosek o zastosowanie środka tymczasowego musi być wystarczająco jasny i dokładny, aby sam umożliwił stronie pozwanej przygotowanie uwag, a sędziemu orzekającemu w przedmiocie środków tymczasowych rozstrzygnięcie w przedmiocie tego wniosku, ewentualnie bez oparcia się na innych informacjach, bowiem istotne okoliczności faktyczne i względy prawne, na których jest on oparty, powinny wynikać w sposób spójny i zrozumiały z samej treści wniosku o zastosowanie środka tymczasowego (postanowienia prezesa Sądu: z dnia 15 stycznia 2001 r. w sprawie T-236/00 R Stauner i in. przeciwko Parlamentowi i Komisji, Rec. s. II-15, pkt 34; z dnia 7 maja 2002 r. w sprawie T-306/01 R Aden i in. przeciwko Radzie i Komisji, Rec. s. II-2387, pkt 52 oraz z dnia 23 maja 2005 r. w sprawie T-85/05 R Dimos Ano Liosion i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1721, pkt 37).

30 W niniejszej sprawie – w odniesieniu do przesłanki pilnego charakteru – we wniosku o zastosowanie środka tymczasowego skarżąca ograniczyła się do przedstawienia, po pierwsze, że natychmiastowe zastosowanie zaskarżonej decyzji stworzyłoby sytuację faktów dokonanych, która nieodwracalnie wyczerpywałaby treść tej decyzji, nakładając na nią obowiązek wypowiedzenia około 1600 umów zawartych z użytkownikami, po drugie, że bardzo ogólne uzasadnienie zaskarżonej decyzji nie uwzględnia w żaden sposób jej szczególnej sytuacji i nie pozwala jej wykonać nakazów zawartych w kwestionowanych przepisach, bowiem Komisja w szczególności nie wskazała, na czym polega krytykowana

uzgodniona praktyka. Zdaniem skarżącej ta sytuacja niepewności prawnej powoduje szkodę zarówno dla autorów, jak i użytkowników, naruszając prawa i uprawnione interesy tych dwóch grup, oraz poważnie i nieodwołalnie zagraża skuteczności zarządzania prawami autorskimi. Ponadto skarżąca naraża się na ryzyko niewłaściwego wykonania zaskarżonej decyzji, ponosząc konsekwencje ewentualnej sankcji finansowej.

31 Należy stwierdzić, że ograniczając się do przedstawienia tych argumentów – które ponadto w większości dotyczą nie pilnego charakteru, lecz *fumus boni iuris* – skarżąca powstrzymuje się od dostarczenia konkretnych wskazówek, ewentualnie wybranych z wystarczających wniosków dowodowych, umożliwiających sędziemu orzekającemu w przedmiocie środków tymczasowych uznanie poważnego i nieodwracalnego charakteru podnoszonej szkody, podczas gdy takie wskazówki i dowody należało przedstawić w samym wniosku o zastosowanie środka tymczasowego. Ponadto skarżąca w ogóle nie poruszyła kwestii wyważenia różnych istniejących interesów.

32 Skarżąca powstrzymała się w istocie od przedstawienia – w celu wykazania poważnego charakteru zarzucanej szkody – że dziedzina działalności zwana „on-line” stanowi ogromną większość jej dochodów. Otóż takie wyjaśnienie, pochodzące od skarżącej byłoby konieczne przy założeniu, że z zaskarżonej decyzji wynika, iż kwestionowane przepisy dotyczą tylko wykorzystywania praw autorskich przez Internet, przekaz satelitarny oraz retransmisję kablową, a zatem nie mają żadnego wpływu na wykorzystywanie zwane „off-line” (koncerty, radio, dyskoteki, bary itp.).

33 Ponadto wbrew obawom wyrażanym przez skarżącą z zaskarżonej decyzji wynika również, że jej wykonanie nie oznacza, iż porozumienia licencyjne zawarte z 1600 użytkownikami komercyjnymi należy unieważnić w całości. W istocie w zaskarżonej decyzji, której sentencję należy interpretować w świetle jej motywów (wyrok Trybunału z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie C-91/01 Włochy przeciwko Komisji, Rec. s. I-4355, pkt 49), Komisja wskazała, że nie zakazuje systemów porozumień o wzajemnej reprezentacji jako takich ani nie uniemożliwia organizacjom zarządzającym stosowania niektórych ograniczeń terytorialnych, lecz kwestionuje skoordynowany charakter stanowiska przyjętego w tym celu przez wszystkie te organizacje. Zatem według zaskarżonej decyzji przyznanie licencji ograniczonej do danego terytorium samo w sobie nie ogranicza konkurencji, bowiem licencjodawca może ograniczyć licencję do określonego terytorium, nie naruszając art. 81 ust. 1 WE (zob. w szczególności motyw 95, 201 i 215).

34 Tymczasem wbrew tym fragmentom zaskarżonej decyzji skarżąca powstrzymała się od przedstawienia konkretnych powodów, które zobowiązywałyby ją do zakończenia wszystkich jej porozumień o wzajemnej reprezentacji.

35 Zresztą w art. 5 zaskarżonej decyzji w razie trudności Komisja umożliwia jej adresatom złożenie wniosku o przedłużenie terminu do weryfikacji wynoszącego 120 dni. Skarżąca nie podnosiła, że Komisja odrzuciła taki wniosek z jej strony bądź odmówiła przeprowadzenia rozmów z nią w celu rozwiązania ewentualnych problemów z wykonaniem jej obowiązku weryfikacji.

36 Ponadto nawet gdyby w następstwie tej weryfikacji skarżąca miała zmienić niektóre porozumienia o wzajemnej reprezentacji, nie wypowiedziała się ona co do przyczyny, która uniemożliwiłaby jej ponowną zmianę tych porozumień po unieważnieniu zaskarżonej decyzji lub przewidzenie takiej zmiany już teraz. W szczególności powstrzymała się ona od wyjaśnienia, dlaczego inne organizacje zarządzające sprzeciwiłyby się jej ewentualnemu wnioskowi o ponowne wprowadzenie obecnego systemu.

37 W odniesieniu do zarzucanego poważnego i nieodwracalnego zagrożenia, które miałyby wpływ na zarządzanie prawami autorskimi, wystarczy stwierdzić, że chodzi tutaj o zwykłe zapewnienie, które nie jest przedmiotem żadnego uzasadnienia.

38 Wreszcie w zakresie, w jakim skarżąca wydaje się obawiać, że zaskarżona decyzja z powodu niepewności prawnej, która była podstawą w odniesieniu do ważności i treści przyszłych porozumień o wzajemnej reprezentacji, mogłaby narazić ją na niedopuszczalne ryzyko bycia ukaraną przez Komisję za naruszenie jej obowiązku weryfikacji, wystarczy stwierdzić, że przywołane ryzyko ma charakter czysto hipotetyczny w zakresie, w jakim opiera się na wystąpieniu wydarzeń przyszłych i niepewnych. Zresztą do Komisji, na której spoczywa ciężar dowodu, należy wykazanie naruszającego charakteru przyszłego zachowania skarżącej, gdyby nigdy nie miała ona zamiaru nałożenia sankcji na tę ostatnią. W przypadku gdyby skarżąca nie zgadzała się z poglądem Komisji, nic nie stoi na przeszkodzie, aby skierować sprawę do sądu wspólnotowego w celu zaskarżenia niezgodności z prawem nałożonej sankcji, powołując się na niejednoznaczność obowiązku weryfikacji nałożonego w zaskarżonej decyzji.

39 Ten brak dostatecznie konkretnych wyjaśnień we wniosku o zastosowanie środka tymczasowego, zarówno okoliczności stanowiących o pilnym charakterze, jak i przyczyn powodujących przechylenie równowagi interesów na rzecz wnioskowanego zawieszenia wykonania, nie może być uzupełniony ani poprzez zwykłe dołączenie załączników do tego wniosku, ani poprzez skargę główną, która wpłynęła do sekretariatu Sądu.

40 O ile zatem wniosek o zastosowanie środka tymczasowego może być poparty i uzupełniony w poszczególnych punktach poprzez odwołania do określonych fragmentów załączonych do niego dokumentów, o tyle te ostatnie nie mogą załagodzić braku istotnych elementów tego wniosku (ww. postanowienie w sprawie Aden i in. przeciwko Radzie i Komisji, pkt 52). Po pierwsze, wymogi formalne art. 104 regulaminu są uzasadnione

koniecznością umożliwienia stronie pozwanej zrozumienia zarzutów skarżącej. Po drugie, przestrzeganie tych wymogów umożliwi sędziemu kontrolę zasadności wniosku o zastosowanie środka tymczasowego. Do sędziego nie należy poszukiwanie, zamiast danej strony, ewentualnych okoliczności zawartych w załącznikach lub skardze głównej, które mogłyby poprzeć wniosek o zastosowanie środka tymczasowego. Taki obowiązek ciążyący na sędzi orzekającym w przedmiocie środków tymczasowych mógłby ponadto naruszać prawo do obrony i pozbawiać skuteczności przepis regulaminu, który przewiduje, że wniosek o zastosowanie środka tymczasowego należy złożyć w odrębnym piśmie procesowym (ww. postanowienie w sprawie Stauner i in. przeciwko Parlamentowi i Komisji, pkt 37) i nie pozwoliłby sędziemu wypowiedzieć się z szybkością wymaganą w tej dziedzinie, w przedmiocie przesłanki dotyczącej pilnego charakteru.

41 Zresztą pkt 68 Praktycznych instrukcji Sądu dla stron (Dz.U. 2007, L 232, s. 7) przewiduje, że „wniosek [...] musi [...] być sam w sobie zrozumiały, tak aby nie było konieczne odnoszenie się do skargi”.

42 Wynika z tego, że wniosek o zastosowanie środka tymczasowego, który nie spełnia przesłanek określonych w art. 104 §§ 2 i 3 regulaminu, nie może być użytecznie zastąpiony lub uzupełniony w celu uzupełnienia braków formalnych późniejszym pismem, złożonym przez stronę skarżącą ewentualnie w odpowiedzi na uwagi strony przeciwnej. Otwarcie takiej możliwości zwykłego „nadrobienia” byłoby niezgodne nie tylko z szybkością wymaganą w przedmiocie środków tymczasowych, ale także zwłaszcza z duchem art. 109 regulaminu, na podstawie którego w przypadku oddalenia wniosku o zastosowanie środka tymczasowego skarżąca może ponownie złożyć wniosek tylko „w razie pojawienia się nowych okoliczności”.

43 Z całości powyższych rozważań wynika, że niniejszy wniosek o zastosowanie środka tymczasowego należy uznać za niedopuszczalny, ponieważ przedstawienie argumentów, które zawiera, nie jest zgodne z wymogami art. 104 § 2 regulaminu.

Z powyższych względów

PREZES SĄDU

postanawia, co następuje:

1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje odrzucony.

2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 14 listopada 2008 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

M. Jaeger

* Język postępowania: polski.